

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Theateradministratiade

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893710206272/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Jeg maatte dem dit og dat tilskæde:
 Nye Dragt, nye Dands, og mindre Skræk
 Med mindre Børn, som mindre græde.
 For Gratier gjør jeg alt med Glæde,
 Selv smaabilte Børn; men til nok saa smaa
 Tre lange Maaneder ei forlaae,
 End sige, tre fire korte Dage;
 De spædste jast et Aar medtage.

Jeg derfor heller bestilte eet
 Hos Blankenstein, som duede iffe;
 Saa vanfabt Børn har jeg aldrig seet.

Jeg maatte til Peer og til Povel stifte
 Omfider et levende blev mig flyet,
 Af en Skrædder, der, efter sit eget Tykke,
 Det havde saa got som for Kollen flyet,
 Og roejte det som sit Mesterstykke.
 Jeg lod det paa Prøven strax probere,
 Men jandt det, som Skrædderprodukter flere,
 for tykt i Hoved, for tyndt i Kaar,
 for kort i Been, og for langt i Arme,
 Og skraalende, det sig Gud forbarne,
 Og lignende Kungsted paa et Haar —
 Det Haar var nok til at fælde Stykket,
 Hvis hele Frisur er lidt forulykket.
 Jeg maatte mig altsaa om andet see,
 Der kunde sig mere maneerligt see.
 (Man Prøven af skraalende Børn betaler,
 Som andre Choristers, med een Rixdaler.)

Der endelig bragtes mig endnu eet,
 Som neppe jeg løselig havde seet,
 for mit æsthetiske Skarpsyn dømte:
 Her har vi Subjektet, hvorum jeg drømte!

Et sandt Theaterbarn-Ideal!
 Saa vevert og venligt og vel tilmode,
 Som gjort i en Paaske-Perial,
 Og født paa en Jule-Aftens Bal,
 Det alle mig ogsaa strax tilstode.
 I Proven, som strax blev gjort derpaa
 (Den beste, jeg end paa Theatret saae),
 Det robede fleer Naturens Gaver,
 End alle de nye, Theatret haver:
 Vel sandt, kun en Spire, men alt som saa
 Meer værdt, end en Qrist med en Due paa.
 Det kvækkede, græd, og taug, og loe
 Til rette Tid; blev dets Rolle troe;
 Men muntrede skøn som Sørgestilen
 I Stykket med Spøg og uskyldig Smilen.
 Jeg roeste det og af Hjertens Grund,
 Beundrende høit dets store Pund,
 for faderen foersom at pivere
 Til ligesaa snuvt at debutere.

Men Glutten overgik langt Papa,
 Der synes lidt svag in vi comica
 Og ligned i Stykket saa lidt en fransk,
 At Børnet endog saa ham holdt for Dansk.
 Og tilstod han ydmyg siden efter,
 At Rollen var over hans svage Kræfter.
 Da Rollen just ei er umaadelig svær,
 Var denne Sandhed mig ikke kjær;
 Men da den ei heller var synderlig moersom,
 Beviiser det egentlig intet mod foersom,
 En fyr, som jeg ellers kun det har imod,
 At han til Theatret er næsten for god.

I øvrigt hvad angaaer dette Stykke,
 Da gjorde det blot Emigranter-Lykke;